

JEAN-MICHEL GUENASSIA

VYSNÍVANÝ
ŽIVOT
ERNESTA G.

premedia

premedia

Jean-Michel Guenassia v slovenčine

Klub nenapraviteľných optimistov

Ocenený román o dospievaní v ére rokenrolu
a železnej opony

Valčík stromov a oblohy

Prekvapivý príbeh lásky z obdobia
francúzskeho impresionizmu

Vplyv Davida Bowieho na osud mladých dievčat

Zábavný a láskavý príbeh jednej nekonformnej rodiny

Vysnívaný život Ernesta G.

Román o rôznych podobách lásky, o priateľstve
a ideáloch, pre ktoré sa umiera

Zaslúbené zeme

Dojímavá a bohatá mozaika jednej epochy

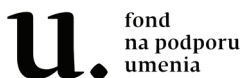
JEAN-MICHEL GUENASSIA

VYSNÍVANÝ
ŽIVOT
ERNESTA G.

Z francúzštiny preložila
Andrea Černáková

premedia

Preklad tejto knihy podporil z verejných zdrojov
formou štipendia Fond na podporu umenia

Jean-Michel Guenassia
VYSNÍVANÝ ŽIVOT ERNESTA G.
Prvé vydanie

Copyright © Jean-Michel Guenassia
Copyright © Editions Albin Michel - Paris 2012
Translation © Andrea Černáková, 2021
Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia, 2021
ISBN 978-80-8159-960-6

Gisèle, Henrimu a Rogerovi

Pravdou je, že niet pravdy.
Pablo Neruda

U pražských Kaplanovcov sa dedilo povolanie lekára z otca na syna. Josefov starý otec Gustav Kaplan zostavil rodostrom, ktorý siahal až do začiatku 17. storočia, a sám sa zapísal do dejín medicíny tým, že zdokumentoval Kaplanov syndróm – dermatologické ochorenie, ktoré poznačilo vzhľad jednej netere Františka Jozefa.

Viac ako päťdesiat rokov strávil križovaním cisárstva a odpisovaním dátumov narodení, sobášov, rodinných zväzkov a úmrtí z čias, keď ženy rodili krdle detí a štátna príslušnosť bola rovnako neistá ako hranice. Hoci sa v jeho záznamoch vyskytovali škrtačky, otázniky a niekoľko prázdnych políčok, podarilo sa mu vyskladať rodinnú históriu týchto lekárov, ktorí sa množili ako králiky.

Josef mal živo pred očami, ako jeho otec Eduard, praktický lekár s ambulanciou v peknom činziaku na Kaprovej ulici, rozbaľuje na stole v jedálni vzácnu, jeden a pol metra dlhú listinu, ktorú opatrne vytiahol zo zeleného koženého tubusu, a chystá sa mu vysvetliť jednotlivé vetvy v spleti konárov, kde sa isté línie podivne a nejasne zbíjali alebo pretínali. Josef si z toho mlčky urobil vlastné závery. Nik nemohol poprieť výskyt viacerých dohodnutých sobášov medzi bratrancami a sesternicami, strýkami a neterami. V dávnych časoch v týchto uzavretých spoločenstvách stál inštinkt prežitia nad všetkým.

Opakované zväzky by sa možno dali pripisovať absencii súdnosti v tejto populácii a fatálnemu zlyhaniu, ktoré viedlo

v podstate k jej vymretiu. Židia mali opakovane to šťastie žiť pod vládou Habsburgovcov, a tak napokon uverili, že Rakúšania a Prusi sú ich priatelia. Keď ich potom videli prichádzať krásne nastrojených v čiernych uniformách, vôbec si nedávali pozor.

Josef si často kládol otázku, či nesie vinu za toto delikátne mlčanie medzi ním a otcom alebo či je to len tým, že ani jeden z nich nebol schopný prelomiť ľady. Šlo o akúsi formu citovej bariéry (zo slov, ktoré nie a nie sa uvoľniť spoza zdvorilostných úsmevov). Človek si povie, že takéto reči by mohli zraniť alebo všetko zničiť, treba ich teda zabarikádovať kdesi hlboko v sebe, až sa ich rokmi naukladá toľko, že vytvoria nedobytné hradby.

Josef si nevedomoval tragédiu prvej svetovej vojny. Z Prahy sa zdala vzdialená, bola to len akási hra dospelých, ktorá sa v čase, keď mal osem rokov, k všeobecnej spokojnosti skončila vznikom Československej republiky. O jeho výchovu sa starala mama Tereza, hovorila s ním po francúzsky a po nemecky, nemčina jej šla ľahšie a plánovala, že sa spolu s ním naučí aj po rusky, aby si čítali Puškina v origináli. Milovala valčík, hudbu šťastia, Eduard bol neobratný a pri tanci sa cítil hlúpo. Veril, že posmech zabíja, a preto sa odmietal predvádzať na verejnosti. Tereza teda chcela valčík naučiť syna a jemu veru nebolo treba nič dlho vysvetľovať. Na jej veľké prekvapenie ho už vedel.

„Si krásny, ty môj malý princ, tancuješ ako pravý Viedencan,“ chválila ho pri otočke.

Tancovali v salóne takmer každý deň (bol dobrý tanečník, ani si nevedomovala, že má len osem rokov).

Skaza prišla až dva roky po vojne, keď krajinu zasiahla chrípka, na ktorú zomrelo desaťkrát viac ľudí ako na bojisku.

Na oslave desiatych narodenín svojho syna Eduard chýbal, čo sa nikdy predtým nestalo. Tereza cítila únavu a začala kašľať.

Ako každý rok, aj tentoraz mu darovala bohato ilustrovanú knihu z vydavateľstva Hetzel. Josef čakal ďalšieho Jula Verna, ktorého zbožňoval, dostal však *Príbeh o vedcovi od nevzdelanca* od Reného Valleryho-Radota, v ktorom z pozície zaťa podáva životopis svojho svokra Louisa Pasteura. Josef si ju prelistoval, a hoci bol sklamaný, nedal na sebe nič znať. Povedal, že sa z nej teší a prečíta si ju cez prázdniny.

Tereze sa už nedalo dýchať, len kašľala. Keď ju Josef videl poslednýkrát, ledva zdvihla ruku, bola takmer modrá, áno, tmavomodrá, a nechcela, aby k nej ani podišiel. Do týždňa zomrela na zápal pľúc.

Zbohom, bezstarostné detstvo.

Josef nesmútil, neplakal. Vzhľadom na jeho vek to považovali za prejav mimoriadnej sily, on si však len neuvedomoval, že ju už neuvidí. Eduarda v tomto čase odvolali do Viedne, kde epidémia chrípky zúrila najviac, takže sa o všetkom dozvedel neskoro a aj na pohreb prišiel len tak-tak. Nikdy si neprestal vyčítať, že nebol pri svojej žene, keď ho potrebovala. Hoci nemal nijaký liek, ktorý by mohol chorobu zastaviť, neustále ho prenasledovala myšlienka, že by ju bol zachránil, dal by jej zo svojej sily a pre tento raz by sa aj modlil k Pánovi.

„Vieš, synu, keby som tam vtedy bol, možno by sa stal zázrak. Rozumieš mi?“

Josef prikývol. Už sa o tom nikdy nerozprávali. On si však kládol otázku, prečo bolo pre otca dôležitejšie liečiť tých neznámych ľudí, než sa postarať o jeho mamu. Často sa chodievali ruka v ruku modliť k jej hrobu. Eduard potichu odriekal modlitbu, potom sa silno objali.

Josef si nikdy neprečítal tú krásnu knižku od Valleryho-Radota.

Odložil ju do knižnice vo svojej izbe vedľa ostatných a zabudol na ňu. Pominula aj spomienka na mamu a na krivdu, na to, ako ju ľúbil a ako veľmi mu chýbala.

V dvadsiatom treťom, v roku jeho barmicvy – bol to hrozný

zážitok, jeho otec nebol veľmi nábožný, no trval na tom, aby prešiel týmto obradom – odišli na dva týždne do Karlových Varov, kde mával Eduard rôzne procedúry s neskutočne blahodarným účinkom. Chodieval tam každý rok, aby si oddýchol od rušného pražského života. V hoteli sa stretol s elegantnou, trocha korpulentnou dámou Katharinou, ovdovenou Rakúšankou s dvomi deťmi. Chodievali spoločne na výlety bričkou, v košíku nosili perníky a farebné lízanky, prechádzali sa hodiny po okolí, ovládol ich úžasný pocit, že sú sami na celom svete, a veľa sa spolu smiali.

O niekoľko mesiacov neskôr Eduard raz po večeri zdvihol nos od novín.

„Musíme sa porozprávať, synu.“

Keď bol vo Viedni, náhodou narazil na Katharinu, je to veľmi počestná osoba, z dobrej rodiny, pociťujú k sebe hlbokú vzájomnú náklonnosť a plánujú spojiť svoje osudy, bude mu dobrou matkou, má ho rada ako svoje vlastné deti, nastahuje sa sem s nimi, izieb majú dosť a ešte niekoho najme na výpomoc.

„Rozumieš si s ňou, s jej synmi?“

„Áno, sú veľmi milí.“

„Kým ju požiadam o ruku, chcem vedieť, či súhlasíš, či v tom nevidíš problém.“

Josef sa zadíval na otca. Nastalo ticho. Josef nemal námietky, Katharina bola veselá, pozorná žena, čítala bez prízvuku básne Gérarda de Nervalu, darovala mu jeho *Sylvie*. „*Na pamiatku našich spoločných prechádzok,*“ napísala na predsádzku.

„Ak mám byť úprimný, bol by som radšej, keby si to neurobil. Je nám takto spolu dobre.“

Eduard vstal, pokýval hlavou, akoby jeho syn práve sformuloval nejaký matematický výrok alebo nevyvrátiteľný fakt. Ani si nedočítal noviny, šiel rovno spať. Josef si bol istý, že otec naňho nedá, ale o Katharine už nepadlo ani slovo. Povedal si, že nakoniec to zrejme nebolo také vážne, ako to vyzeralo, ak sa otec tak ľahko vzdal. Už sa k tejto záležitosti nikdy nevrátili.

Zmenila sa len jedna vec – prestali chodiť na liečebné pobyty do Karlových Varov a letá trávili v Bavorsku.

Otec sem-tam zodvihol zrak od novín a zahľadel sa do prázdna, vtedy si Josef kládol otázku, či na ňu ešte myslí.

Počas štúdií sa Josef pridral k študentskému hnutiu socialistov. Zvolili ho najprv za tajomníka a neskôr za predsedu sekcie študentov medicíny, ktorú tvorilo v nasledujúcich rokoch sedem až dvanásť členov. Pre zapálené vyjadrenia na tému bezplatnej zdravotnej starostlivosti sa dostal do nemilosti svojich profesorov aj rektora. Plagátikmi propagujúcimi slobodný prístup k antikoncepcii (vrátane mladistvých) a zavádzanie metódy Ogino ako ideálneho nástroja na reguláciu pôrodnosti si v konzervatívnych kruhoch vyslúžil nenávisť. Podaril sa mu husársky kúsok, pretože vďaka nemu našli spoločnú reč kardinál a hlavný pražský rabín, ktorí sa vedno sťažovali u dekana lekárskej fakulty.

Eduard svojho syna nechápal, tú jeho agresivitu, ten hnev. Prečo musí každý deň bojovať proti vlastnej krvi? Kde urobil v jeho výchove chybu, keď sa z neho stal takýto neverec? Strach mu nenaháňali problémy, ktoré by mu spôsobil, obával sa toho, že jeho syn skončí na okraji spoločnosti, že jeho snaha urobiť z neho muža vyjde nazmar. Darmo ho vyzýval k pokore a opakoval mu, že človek v jeho postavení nesmie provokovať autority, Josef totiž svojho otca zaradil do kategórie fosílií, ktoré revolúcia v istom momente zmetie, a po nociach v pražských uličkách so svojimi kamarátmi, pozbieranými spomedzi tej najväčšej čvargy, o dušu vyspevoval: „Šťastný vietor socializmu vanie napokon a zničí boháčov...“

Jemnými črtami, hrdým držaním a šviháckou šticou Josef pripomínal jedného z tých florentských urodzených mladíkov s úprimným úsmevom na Ghirlandaiových obrazoch. Vie-dol neviazaný život, ukazoval sa s daromnými surrealistami, veselými komunistami, noci trávil v *Červenom klobúku*, kde

sa opájal hudbou džez-dixielandových kapiel zo Spojených štátov. Najradšej mal *Lucernu* či *Gri-gri*, dva bláznivé tanečné kluby, kde až do skorého rána valčíky nasledovali rovno za jávou a tangami, kde sa tanečnice opúšťali v jeho náručí, akoby doňho boli naveky zaľúbené. Nadovšetko rád sa zvrátil s partnerkami v objatí pri tónoch hudby, ktorá ich celkom opantávala. Všetky ho chválili, že je najlepší tanečník v Prahe a že pri ňom strácajú hlavu, nič mu nemohlo polichotiť viac.

Zvučný a srdečný hlas Carlosa Gardela ho dojímalo.

Carlitos, ako ho familiárne nazýval, preňho veľa znamenal. Kompletná zbierka jeho dlhohrajúcich platní dovezených z Argentíny ho stála celý majetok, no často nachádzal aj neznáme tituly. Jeden mexický hudobník mu preložil zopár piesní, ktoré ho tak očarili. Josef bol sklamaný z týchto prostých básní, naučil sa ich však naspamäť, po španielsky zneli o toľko krajšie. Speváková tragická smrť v tridsiatom piatom z neho urobila v istom zmysle sirotu. Celé hodiny plakal pri jeho speve, ani nevedel, či ho tak sužuje tá nekonečne smutná hudba, alebo jeho náhly odchod z tohto sveta. Odvtedy si, tak ako Gardel, česal cestičku napravo a vlasy si jemne pomádoval. Od zanedbaného vzhľadu svojich kamarátov prešiel k elegancii svojho zosnulého idola. Nosil kvalitný oblek voľného strihu, pásikavú kravatu alebo motýlika a z náprsného vrečka mu vždy trčala hodvábná vreckovka.

Spieval *Volver* hlbokým hlasom, a hoci nerozumel slovám, niekedy sa mu darilo vydrať z hrdla tú slzu, pri ktorej sa poslucháči tejto piesne tak dojímali.

„Chcem sa stať bandonikárom,“ povedal pripitý svojmu novému objavu na Karlovom moste, keď sa nad strašidelné vyzierajúcim hradom objavilo slnko.

Vrhol sa s vášňou do učenia hry na ťahacej harmonike a skončil do troch týždňov, bol to príšerne náročný nástroj.

Ako darček k promóciám mu Eduard dal na mieru ušitý čierny oblek z alpaky a pozval ho do *Európy*, jednej z naj-

krajších reštaurácií v Prahe. Josef si všimol, že jeho otec sa dobre poznal s majiteľom hotela a viacerými čašníkmi, ktorí ho sprisahanecky zdravili. On ich oslovoval po mene, oni poznali jedlá, ktoré si najčastejšie objednával, a obľúbené víno.

„Vychladený tokaj, pán Kaplan?“

„Ak z neho máte, Daniel, rád si dám jeden Oremus, ročník dvadsaťdeväť.“

Mlčky čakali, kým ich obslúžia. Josef obdivoval bohaté volúty klenby v štýle art deco. Eduard ako znalec obradne ochutnal víno so zlatistým nádychom, privrel oči, zhlboka sa nadýchol.

„Božské.“

„Nevedel som, že sem chodieváš.“

„Nevieš toho veľa.“

Eduard mal veľké plány, chcel si prenajať ďalší byt na rovnakom poschodí. Pani Marchová, stará majiteľka nájomného domu, ktorá ho zbožňovala, už súhlasila, liečil jej večne boľavý chrbát, tešila sa, že sa Josef, ktorého už celú večnosť nevidela, nastáhuje do domu, ktorý prenajímala len lekárom a zubárom.

Jedného dňa, pravdaže nie hneď, ale tá predstava ho nadchýna už teraz, Eduard prenechá svoju klientelu synovi. Josef jeho snívanie rázne prerušil. Nechce byť obyčajný lekár a pomýšľa na to, že bude pokračovať v štúdiách.

„Čo by si chcel robiť, synu?“

„Výskum, ocko.“

Panebože! pomyslel si zaskočený Eduard, no usmieval sa naňho, akoby sa mu ten nápad zdal úžasný. Prečo sú len tie deti také komplikované?

Josef sa odmietal stretávať s dobre vychovanými židovskými dievčatami a založiť rodinu. Boli také nudné a predvídateľné s tou ich strojenou hanblivosťou. Už v tomto mladom veku boli ako zmenšené modely svojich matiek, a keď ich otec pozýval domov, zabával sa šialenými vyjadreniami, aby prítomných šokoval.

Osočoval svojich profesorov a vyhrážal sa im, že cez revolúciu ich zastrelia (a on osobne na to dohliadne), demonštroval proti vláde, hoci bola tolerantná, rozdával pred Veľkou synagógou letáky propagujúce legalizáciu potratov. Sťažovali sa naňho.

V tom čase nebolo radno zahrávať si s dobrými mravmi. Okolnosťami zdrvený Eduard sa rozhodol, že Josef musí opustiť krajinu a pod zámienkou špecializácie v oblasti biológie na najlepšej univerzite na svete ho poslal do Paríža.

Josef odišiel bez rozlúčky, zabudol aj na Terezu, s ktorou v tom čase chodil. Po dvoch dňoch vo vlaku vystúpil na inej planéte. Praha sa mu zrazu zdala ako provinčné ponuré mesto zahalené do naftalínu. V Paríži sa prechádzal popri sopke. Po šamanských seansách nasledovali alkoholické večierky s africkou hudbou, padali sľuby o tom, ako zmenia svet a radšej umrú, než by svoje zámery nenaplnili, čo ho nijako neobmedzovalo v práci ani v tanci do skorého rána, ani v tom, že si získal množstvo kamarátov na život a na smrť.

Našiel si izbu v slušnej štvrti na Medicejskej ulici s výhľadom na Luxemburské záhrady. Jedného rána vzal k sebe v návale dobrej viery Marcelina, študenta práva, anarchistu a bonvivána, ktorý nemal ani vindru. Marcelin sníval, že bude obhajovať utláčaných a zarábať si bude ako druhý harmonikár v Robinsonových tančiarňach alebo krčmičkách v Joinville, tvrdil, že jáva je najkrajší tanec na svete, vedel obdivuhodne zahrať Gardelove tangá a prerušil styky so svojimi buržoáznymi príbuznými z Calais.

Kamaráti sa pýtali, kedy ten Josef spí.

„Nemám čas,“ zvykol odvetiť, keď sa ponáhlal do nemocnice Bichat, kde pracoval ako externista na oddelení infekčnej patológie.

Jeho vedúci mu poradil, aby sa zapísal na prednášky z mikrobiológie na Pasteurovom Inštitúte. Eduard súhlasil, že zaplatí školné.

„S radostou, synak.“

Bolo to enormné množstvo práce navyše, ale tá námaha stála za to – dostal sa do svätyne svätých. Každé popoludnie od novembra do marca chodil do známeho laboratória na prvom poschodí južného krídla nad oddelením na výskum besnoty, ktoré zriadil osobne Roux.

Výučbu akoby zostavili presne podľa jeho želania, tvorilo ju veľa praktických cvičení – príprava kultivačného prostredia, zakladanie kultúr, skúmanie pod mikroskopom, farebná indikácia mikróbov, očkovanie, pitvanie infikovaných zvierat, izolácia choroboplodných zárodkov. Doktor Duclaux, Pasteurov priateľ a jeden z prvých predstaviteľov biochémie, tvrdil, že bakteriológia sa začína prácou rúk, ktorá je nadradená práci mozgu. Josefa si všimli práve vďaka jeho pragmatizmu, zručnosti pri praktických cvičeniach, a preto aj dostával tie najlepšie hodnotenia.

Päť mesiacov bol vo švungu, hodiny a dni preňho strácali význam, nestíhal sa naobedovať ani navečerať, krmil sa len sladkým pečivom v autobuse alebo v metre, kde zvykol aj zaspať a zobudiť sa až na konečnej. Josef bol šťastný a nadobudol presvedčenie, že našiel to, čo ho naozaj baví.

Prednášky sa skončili a on mal už v apríli pocit, že prázdninuje, a tak si hneď našiel stáž ako laborant v Legrouxovom ústave, kde pracovali na výskume nebezpečného bacila soplávky.

Keď sa raz ráno vrátil domov, našiel svoj najnovší ženský objav v náručí kamoša Marcelina. Stuhli od strachu, no po chvíli ich prekvapil jeho záchvat smiechu.

Josef pohrdal žiarlivosťou ako každou inou formou vlastníctva.

Oduševneným presvedčením o svojej pravde, argumentačnými schopnosťami, provokatérstvom a výrazným českým er si vyslúžil kopu urážok a bitiek.

„Vieš, aká je odpoveď toho privandrovalca?“ reval a už sa rútil na svojho oponenta, mieriac mu na nos.

Dostával presne toľko úderov, koľko ich rozdával, nejednu noc strávil v záchytnej cele na policajnej stanici, ale komisári mali iné starosti, aby sa otravovali študentskými škriepkami.

Do niekoľkých mesiacov sa Josef presvedčil, že sny sa môžu stať realitou. K moci sa dostala vláda Ľudového frontu. No buržoázia sa nenechala len tak ošklbať a vyzeralo to, že bude odolávať.

Pre všetkých to bola otázka princípu, nešlo len o peniaze. Bolo si treba ujasniť, kto velí a kto presadí svoje zákony aj pre druhú stranu. V uliciach to vrelo, demonštrantov bolo nespočetne veľa, obsadili tisíce tovární. Postupne sa obmedzila práca vo všetkých profesiách. Krajina sa zastavila. Začiatkom júna to už bol generálny štrajk.

K občianskej vojne chýbal už len krôčik.

Zamestnávateľia napokon v poslednej chvíli ustúpili. Zvýšenie miezd, štyridsaťhodinový pracovný čas, voľné soboty, mesačné vyplácanie mzdy, kolektívne zmluvy, platené voľno a najmä zakalená a nepatričná radosť zo zlomenia zamestnávateľov, z toho, že museli prežiť toto poníženie a ich nadutosť dostala na frak, tá jedinečná potecha, že napokon prišlo víťazstvo. A zistenie, pre mnohých neslýchané, že na lepší život netreba čakať až po smrti, dá sa dosiahnuť už na zemi a výnimočne sa môže stať, že trpieť a uťahovať si opasky nemusia vždy tí istí.

Keď Josef ukončil prvý ročník štúdií v Paríži, mal sa vrátiť do Prahy a osláviť svoje úspechy s otcom, hovoriť o budúcnosti, stráviť s ním nejaký čas, ako to robieval v mladosti, no boli tu isté citové prekážky. Nad lásku k otcovi sa postavili city, ktoré ju celkom minimalizovali. Nie, nešlo o politické zánietenie alebo lúbostnú vášeň, ktorá ospravedlní všetky zlyhania. V skutočnosti sa na otca vykašľal z rozmaru.

Jednoducho sa mu až tak nechcelo.

V dvadsiatich šiestich rokoch sa správal ako egoistický adolescent. Dospel k záveru, že láska nie je v ničom absolútna, je to kvantifikovateľný jav, ktorého hmotnosť či intenzita sa dajú zmerať v škále napríklad od jeden do desať. Ako jazýčkom na váhach. Z akej tajnej skrýše by sa v srdci našla sila, keď nemáme dosť lásky na rozdávanie?

Keď sa Eduard dozvedel, že Josef chce ísť s kamarátmi z fakulty na výlet do Škótska, nereagoval vôbec podráždene. Naopak, bez náznaku irónie mu povedal:

„Šťastnú cestu, synku, a uži si to.“

A poslal poukážku s tučnou sumou.

Z Marcelina sa stal kamarát na život a na smrť, keď Josefovi predstavil Ernesta, ktorý robieval Carlosovi Gardelovi šoféra až do jeho posledného parížskeho pobytu v roku tridsaťštyri. A Ernest rád rozprával, stačilo mu zaplatiť pohárik-dva a už opisoval Gardelovu nekonečnú láskavosť, ako očaril filmový štáb v joinvillskom štúdiu, kde nakrúcal (režisér tak podľahol jeho šarmu, až zabudol zakričať „stop“). Nakrúcania bývali nekonečné. Keď dospieval pesničku, producent len preto, aby ho počul ešte raz, zvykol povedať: „Dáme to aj pri inom svetle.“ Carlos vedel, že si ho chce ešte raz vypočuť, a s radosťou zaspieval znova a bolo to znova a zakaždým lepšie. Tak vznikla legenda, že pri každej novej piesni spieval lepšie.

Od Carlosovej smrti pri tom prekliatom leteckom nešťastí Ernest neprestajne plakal a začal piť.

„Prisahám ti, Josef. Neviem sa z toho dostať.“

Ernest sa hrdil aj titulom dôverníka, ktorý mu všetci závideli. Prisahal, že Gardel bol bez diskusie Francúz, že sa narodil v Toulouse, odkiaľ s ním rodičia odišli, keď mal dva roky. V jeden melancholický večer sa mu totiž priznal, že sa vyhlasuje za Argentínčana len kvôli svojej matke – bola